

[Hanne Reintoft.]

retningsudvalg, om man dér er enig med den socialdemokratiske gruppe om at foreslå 90 pct.; jeg vil meget gerne have et svar.

Om lovforslaget, som det foreligger — vi er jo nødt til at beskæftige os med det, selv om der sandsynligvis ikke er realiteter bag ved det — kan der desuden siges, at det vil medføre en del komplikationer. Så vidt vi kan regne ud, skal man op på en ugeløn på 560 kr. for at få glæde af satserne. Hvis forslaget gennemføres, skal hovedforbundene til at beslutte sig for nye satser, og det betyder kontingentforhøjelse. Procentreglen vil stadig ikke løse problemet om en ordentlig dækning for de lavtlønnede, hvoraf alle kan komme i den situation, at de skal betale forhøjet kontingent, men alligevel ikke får rimelig glæde af de forhøjede satser.

I det hele taget havde det været rimeligt, om den smule forhøjelse, der kom, kunne ske uden forhøjelse af kontingenterne, ikke mindst under hensyn til det skattesvind, som kildeskatten nu vil forårsage; det blev jo også krævet meget stærkt af delegationen den 8. oktober og, så vidt jeg husker, ikke direkte afvist af hr. Erling Dinesen, der var til stede.

Jeg vil også gerne understrege, at det absolut ikke passer, hvad der blev sagt af en borgerlig ordfører, nemlig at dette ikke er en hastesag, for skal denne vinters måske mange arbejdsledige have glæde af denne lov, må forslaget gennemføres som en hastesag. Efter en eventuel vedtagelse skal hovedledelserne nemlig til at fastsætte deres satser, og det hjælper jo ikke, at dette arbejde først kan gøres færdig i forårsmånederne, hvor vinterarbejdsløsheden forhåbentlig er ved at tage af. Det er nu til januar, hvor kildeskatten kommer, der er brug for forbedringerne. Der er hårdt brug for dem, og derfor kan det aldeles ikke vente, sådan som arbejdsministeren sagde, hvis ikke store grupper af danske familier skal ud i en tilstand, der minder om nød.

Samtidig med at jeg med de rådende politiske forhold må sige, at socialdemokratiets forslag er det mest jordnære, må jeg indrømme, at der er gode ting i SFs forslag, også fordi man i SF er kommet til besindelse og har tænkt over, at man må afhjælpe nogle af de allermost uheldige

forekomster ved arbejdsformidlingen og den tvangsforflytning, den indebærer.

SF foreslår igen, at en arbejder, der er forflyttet væk fra sit hjem, skulle kunne rejse hjem en gang ugentlig i stedet for en gang månedlig. Da vi havde arbejdsformidlingsloven til behandling her, stillede jeg forslag herom og måtte til min forundring se, at både socialdemokratiet og SF undlod at stemme. Det skulle ellers også for halvandet år siden have været indlysende, at et menneske med familie, hvis familielivet skal bestå, må kunne komme hjem mere end en gang om måneden. Den måde, vi behandler de arbejdssøgende på ved at sende dem rundt i landet med hjemrejse en gang månedlig med en fuldstændig utilstrækkelig dækning for ekstraudgifter og med ædelmodigt tilbud om logi i 2 m² kamre i gamle, udtjente ruteskibe med strikse reglementer, minder uhyggeligt om, hvad man bød arbejderne i 30'erne, og man må spørge socialdemokratiet, om vi da ikke i de forløbne 30 år har haft en arbejderbevægelse, der har været i stand til at kæmpe sig bedre resultater til, og hvorfor det ikke er lykkedes.

SF foreslår ganske vist også, at man hæver satsen for udstationering med 10 kr. op til 20 kr. Det er en forbedring, men ikke en forbedring, der dækker de faktiske udgifter; det kan man regne ud, hvis man bare sætter sig til at undersøge gennemsnitslejen for et fremlejet værelse f. eks. i København. Som jeg også før har sagt, byder man heller ikke andre befolkningsgrupper, som man udstationerer, en så lav kompensation, og jeg kan ikke acceptere, at SF ligesom går med til, at LO-arbejdere skal være en befolkningsgruppe, der er ringere stillet end andre befolkningsgrupper. Disse 90 pct. er stadig væk en accept af, at LO-arbejdere skal have det ringere end andre — andre har jo også fuld dækning ved sygdom.

Jeg har flere gange, uden at arbejdsministeren har kunnet eller villet svare, spurgt om, hvad man har tænkt sig med de gifte kvinder, der efter gældende lov betragtes som ikke-forsørgere. Med anvisning af arbejde borte fra hjemmet har man da stadig tænkt sig, at de skal være uden selv de beskedne rettigheder, som forsørgere har?

Jeg kan også beklage, at man ikke har